

РЕШЕНИЕ

№ 3692

гр. Варна, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Х.а
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20213110117792 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба предявена във ВРС на 14.12.2021г., уточнена с допълнителна молба от 06.01.2022 г., а с молба от 24.01.2022 г. са представени и доказателства за платена по сметка на РС Варна д.т. от 328 лв. **Исковата молба е предявена във ВРС от ищцата Д. Ж. С., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез адв. А. Х. Д. от АК Варна със съдебен адрес: ***, против ответното дружество ЗАД „Д. Ж. И. З.“, със седалище и адрес на управление: ***, ЕИК ***, представлявано от Б. Г. И. и Р. В. М., с правно основание на главния осъдителния иск - чл. 432 КЗ, цена на иска 8 200,00 лв. и правно основание на акцесорното искане за законна лихва - чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

Отправеното до съда **искане** с исковата молба, уточнена с допълнителна молба е: да бъде постановено Решение, с което да бъде осъден ответника ЗАД „Д. Ж. И. З.“, ЕИК *** **да заплати** на ищцата Д. Ж. С. **сумата от 8 200 лв.** пострадала при ПТП при преминаване през пешеходната пътека на **27.10.2020 г.** около 13:30 ч. в гр. Варна на кръстовището на ул. „****“ и ул. „****“, която от сблъсъка с лек автомобил „****“ с рег. № ***, управляван от Ц. А. Д., ЕГН *****, получава контузия на дясната тазобедрена става и кръвонасядания по дясното бедро, който лек автомобил „****“ с рег. № *** е застрахован по задължителна застраховка гражданска отговорност със застрахователна полица №BG130/120002503061 със срок на валидност 04.09.2021 г. СУМАТА включва: сумата от **6 400 лева**, за причинените на ищцата болки и страдания, като **неимуществени вреди - телесни повреди** - изразяващи се в контузия на дясната тазобедрена става и кръвонасядания по дясното бедро, **ведно с лихвата** върху тази сума считано от **27.10.2020 г.** до окончателното изплащане на сумата, сумата от **1 800 лева** за причинените на ищцата **неимуществени вреди психични проблеми** изразяващи се в причинените и негативни психически преживявания и състояние на емоционален стрес, **ведно с лихвата** върху тази сума считано от **27.10.2020 г.** до окончателното изплащане на сумата.

Към исковата молба и към застрахователната претенция изрично сочи адв.Д., че са представили пълномощно с нотариална заверка на подписа, с което пострадалия упълномощил адв.Д. в случай на присъдена сума същата да бъде преведена по адв. му сметка съгласно чл. 39 от ЗА: *** ЕАД, IBAN- ***, BIC -*** - титуляр -А. Х. Д..

Ищцата Д. С. основава исковата си молба на следните твърдени правно релевантни

факти и обстоятелства: На 27.10.2020 г. около 13:30 ч. в гр. Варна на пешеходната пътека на кръстовището на ул. „***“, и ул. „****“ настъпило ПТП между лек автомобил „****“ с рег. № ***, управляван от Ц. А. Д., ЕГН ***** и пешеходките С. Я. С., ЕГН ***** и Д. Ж. С., ЕГН *****. За настъпилото ПТП бил съставен протокол с пострадали лица № 1505/28.10.2020 г. по описа на Сектор „ПП“ при ОД на МВР Варна, в който Ц. А. Д., управляваща МПС - лек автомобил „****“ с рег. № ***, била посочена като виновния водач за същото. По случая било образувано ДП № 411/2020 г. по описа на Сектор „ПП“ при ОД на МВР - Варна. С Определение по НОХД № 1906/2021 г. по описа на 5 с-в на ВРС съдът одобрил сключеното споразумение между подсъдимата Ц. А. Д. и ВРП, с което Ц. Д. нарушила правилата за движение : от Закона за движение по пътищата чл.119, ал.1 от ЗДвП: „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“, чл.119, ал.4 от ЗДвП: „Водачите на завиващите нерелсови пътни превозни средства са длъжни да пропуснат пешеходците.“ и чл.120, ал.1, т.2 от ЗДвП: „Когато преминаването на пешеходците през пешеходната пътека се регулира с пътен светофар или от регулировчик, водачът на пътно превозно средство е длъжен: 2. След подаване на сигнал, който му разрешава преминаването - да пропусне пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека“, и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на С. Я. С., изразяваща се в счупване на лъчевата кост на дясната предмишница на типично място, което е обусловило трайно затруднение на движението на десния горен крайник за период от около 1.5-2 месеца при благоприятно протичане на оздравителния процес, като деянието е извършено на пешеходна пътека, с което е осъществил състава на престъпление по чл. 343, ал.3 пр. последно, б.,а“, пр.2, вр. чл. 343, ал.1 б. „б“ пр. 2, вр. чл.342, ал.1 от НК. За гореописаното деяние подсъдимата се ПРИЗНАВА ЗА ВИНОВНА и приема да ѝ бъде наложено наказание на осн. чл.343, ал.1, б. „б“ от НК и чл.55 ал.1 т.1 от НК ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ТРИ МЕСЕЦА, което на основание чл.66, ал.1 от НК се ОТЛАГА с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ. Лишаване от право да управлява МПС за срок от една година.Лекият автомобил „****“ с рег. № ***, управляван от Ц. А. Д., сочи ищцата в исковата си молба, че бил застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователна полица, със срок на действие от 05.09.2020 г. до 04.09.2021 г., която полица била действаща към датата на ПТП (което било видно от протокола за ПТП).Твърди се още в исковата молба, че след ПТП-то на място пристигнали екип на „Бърза помощ“ и ищцата Д. С. била отведена в МБАЛ „****“ - Варна. Бил извършен и оглед на ПТП от дежурен полицай при сектор „ПП“ -при ОД - МВР - Варна.От заключението обективизирано в медицинско удостоверение № 1108/03.11.2020 г. се твърди в исковата молба, че било видно, че ищцата Д. С. получила контузия на дясната тазобедрена става и кръвонасядания по дясното бедро. В болницата и след извършения преглед и направените снимки се установило, че ищцата имала описаните подробно по горе телесни повреди.

В исковата молба са изложени твърденията затова, че ищцата Д. С., поради силните болки в областта на дясната тазобедрена става, първите месеци се налагало да приема допълнително болкоуспокояващи, за да облекчат болките ѝ и да можела да заспива поне за кратко. Това ѝ състояние продължило повече от няколко месеца, след което постепенно започнала да се възстановява и да се движи що - годе нормално. Въпреки че описаните травми не изисквали особено сериозно лечение, при всяко по рязко сменяне на времето (климата) Д.С. усещала болки. По време на лечението в началото до нея трябвало да има постоянно някой от близките и за да могат да я обгрижват и обслужват, тъй като не можела да се справя сама с физиологичните си нужди. Това ѝ състояние се сочи в исковата молба, че продължило около няколко месеца, след което постепенно започнала да координира движенията си.

Твърди се още, че в следствие на претърпения от ищцата удар от лекия автомобил, Д.С. изпадала в стрес и паника всеки път, когато покрай нея преминавала кола и когато чуела мотор на превозно средство. Страхът на Д.С. бил огромен и изпадала в силен шок всеки път, когато се наложило да се качва в автомобил. При допир върху болното място, макар и след почти година, изпитвала тъпи болки, въпреки проведеното лечение.Тъй като при натоварване и вдигане на някакви по тежки предмети изпитвала болки, от известно време изпитвала чувство, че била в тежест на семейството си, тъй като спомена за случилото се, като някакъв ужас я преследвал непрекъснато и не можела да работи пълноценно, разсейвала се, не можела да извършва

обичайните си работи и чисто човешките си задължения. Притеснена била и от факта, дали някога отново ще може да бъде пълноценен човек.

На следващо място в исковата молба изрично е посочено, че в изпълнение на изискванията на чл. 498 от КЗ ищцата отправила писмена застрахователна претенция по реда на чл. 106, чл. 380 и чл. 496, ал.3, т. 1 от КЗ, да ѝ бъде изплатено обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, за причинените болки и страдания от визираното ПТП. В тримесечния срок ответникът отказал да заплати застрахователно обезщетение. Напълно бил спазен срока за подаване на исковата претенция. В представеното нотариално заверено пълномощно от ищцата същата декларира, че при осъждане на ответника определеното обезщетение да бъде преведено по клиентската сметка на адв. А. Д.. Сочи се също в исковата молба, че страните по застрахователния договор са свободни да договарят основанията, при които застрахователят носи отговорност и основанията, при които той се освобождава от такава, но в тази насока същите били ограничени от разпоредбата на чл. 408 от КЗ, която предвиждала предпоставките, при които застрахователят можел да откаже да заплати застрахователно обезщетение. Тъй като ищцата твърди, че изпълнила всички произтичащи от закона и договора задължения в качеството ѝ на страна по застрахователно правоотношение, за нея възниквало правото да получи застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Гражданска отговорност на МПС“. Съобразно разпоредбата на чл. 386 КЗ, пояснява ищцата, че при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което не може да надхвърля застрахователната сума (лимита на отговорност), освен когато това е предвидено в КЗ, като при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност.

Във връзка и с гореизложените твърдения и искането си до съда ищцата е посочила още в исковата си молба, че в производството по чл. 432, ал. 1 (чл. 226, ал. 1 отменен) от КЗ ищецът има качеството на „ползвател на застрахователни услуги“ по смисъла на чл. 2, ал. 2 КЗ (обн. ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г.), респ. на „потребител“ по силата на дефинитивната разпоредба на § 13, т. 1 ЗЗП. На посоченото основание, третото ползващо се лице, третото увредено лице и другите лица, за които са възникнали права по застрахователния договор сочи ищцата, че следва да се ползват от правото на изборна местна подсъдност, уредено в чл. 113 ГПК (т. 6 от ТР № 1/23.12.2015 год. на ВКС по т.д. № 1/14 год. на ОСТК). В този смисъл отчита ищцата, че е преобладаващата практика по приложението на чл. 113 ГПК на ВКС, в която се приема, че при пряк иск по чл. 432, ал. 1 (чл. 226, ал. 1 отменен) от КЗ срещу застрахователя, физическото лице - ищец, в качеството си на „потребител на застрахователна услуга“ по см. на § 1, т. 1 от ДР на КЗ, се ползва от специалната подсъдност по чл. 113 ГПК даваща право на избор при иск на потребител, той да бъде предявен по неговия настоящ или постоянен адрес. Именно с депозиране на исковата молба пред РС Варна, ищцата заявява, че упражнява правото си на избор на местна подсъдност - пред съда по местожителство на ищеца. При упражнено право на избор на местна подсъдност по чл. 113 ГПК, общата подсъдност по чл. 108, ал. 1 ГПК и чл. 105 ГПК отново пояснява ищцата, че се дерогира, като цитира част от съдебната практика обективизирана в изброените на стр.3-та от исковата молба определения на ВКС, обобщавайки, че счита, че на основание чл. 113 ГПК ищца може да предяви иска си по чл. 432, ал. 1 от КЗ пред родово компетентния съд по своя настоящ или постоянен адрес, упражнявайки правото си на избор на подсъдност с предявяване на исковата молба пред Районен съд - Варна. На следващо място в исковата си молба ищцата е навела твърдението, че доколкото относно осъществения деликт има постановена Присъда или Решение, с която виновният водач е признат за виновен, че по непредпазливост е причинил описаните телесни повреди на осн. чл. 300 ГПК, извън обхвата на преценка на граждански съд се явявали въпросите за това осъществено ли било вредоносното събитие, виновно ли е осъществено и кой е авторът на деянието. Дали застрахованият водач е могъл обективно да възприеме движението на пострадалия и дали е бил длъжен да го стори според ищцата били все въпроси, спадащи към преценката за вината на деликвента, които били разгледани в наказателното производство. Причинната връзка между осъществено деяние и настъпилия противоправен резултат, също за ищцата се числяла към въпросите, които не можело да се пререшават от гражданския съд, доколкото именно

наличието на такава причина връзка можело да обуслови преценката за съставомерността на деянието, като за тези обстоятелства не можело да се разпределя доказателствена тежест.

С оглед на изложените твърдения ищцата е отправила искането си до съда за постановяване на Решение, с което ответника ЗАД „Д. Ж. И. 3.“ ЕИК *** да бъде осъден да заплати на Д. Ж. С. сумата от **8 200 лв.** включваща обезщетенията за неимуществени вреди ведно със законната лихва начина от датата на деликта. **Изрично в исковата си молба ищцата е заявила, че прави разграничение в размерите на отделните суми даващи общия сбор от 8 200 лв., само условно и за яснота**, тъй като претърпените и изживените болки и страдания не могат да се делят, още повече, че били получени по едно и също време и от едно и също ПТП. В подкрепа на твърденията и исканията си ищцата с исковата молба е направила доказателствени искания: Изрично, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, още на този етап, със сезиращата съда искова молба ищцата е направила възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ответника в случай, че същото надвишава минималния размер съобразно Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. В случай, че бъдат представени нови доказателства от ответника, ищцата моли да ѝ бъде дадена възможност да се запознае с тях и да изрази становище. Прави изрично искане при невъзможност да се яви в първото по делото заседание, делото да се гледа в нейно отсъствие. В изпълнение на дадените до ищцата указания, ищцата е депозирала уточнителна молба, в която е пояснила фактическите си твърдения и **прецизирала искането** си до съда. В уточнителната молба ищцата е посочила, че при преминаване през пешеходната пътека на 27.10.2020г. около 13:30 ч. в гр. Варна на кръстовището на ул. „****“ и ул. „****“ ищцата Д. Ж. С., ЕГН *****, като пешеходка била блъсната от лек автомобил „****“ с рег. № ***, управляван от Ц. А. Д., ЕГН *****. От удара на МПС ищцата получила контузия на дясната тазобедрена става и кръвонасядания по дясното бедро. Около три месеца чувствала болки в тазобедрената става и в този период болките отшумяли. Кръвонасяданията по дясното бедро отшумяли за срок от един месец. Пояснено е още от ищцата, че същата участвала в досъдебното производство като пострадала от ПТП, след което по НОХД № 1906/2021 г. не участвала тъй като получените телесни повреди от ПТП на Д. Ж. били леки, докато телесни повреди на втората пострадала били средни, при което последната в НОХД участвала като частен обвинител и граждански ищец. Ищцата е посочила и номера на застрахователна полица № BG130/120002503061 със срок на валидност 04.09.2021 г. Повторено е твърдението, че Д. Ж. е участник в ПТП на 27.10.2020 г. около 13:30 ч. в гр. Варна на кръстовището на ул. „****“ и ул. „****“. За горепосоченото ПТП отново сочи ищцата, че има влязла в сила присъда по НОХД № 1906/2021 г. по описа на 5 с-в на ВРС, с която Ц. А. Д. се ПРИЗНАВА ЗА ВИНОВНА и приема да ѝ бъде наложено наказание на осн. чл. 343, ал. 1, б. „б“ от НК и чл. 55, ал. 1 т. 1 от НК ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ТРИ МЕСЕЦА, което на основание чл. 66, ал. 1 от НК се ОТЛАГА с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ. Лишаване от право да управлява МПС за срок от ЕДНА ГОДИНА. На последно място в уточнителната си молба ищцата, така както и в исковата си молба е заявила, че след като било видно от Протокола за ПТП, че освен пострадалата С. С. била вписана и Д. Ж., същата също се ползвала от качеството на пострадал във въпросното ПТП. В случай, че съда не уважи искането на ищцата за освобождаване от ДТ, моли да ѝ бъде удължен срока за внасяне на ДТ. Действително искане по чл. 83, ал. 2 ГПК ищцата не е отправяла, а е счела, че след като по посоченото по-горе НОХД наказателния съд е одобрил споразумението с което водача на л.а. причинил ПТП -то е признат за виновен, то ищцата по силата на закона не следва да заплаща държавни такси. Съдът е счел и указал на ищцата, че след като в наказателното производство ищцата не е имала качество пострадал, респ. частен обвинител и / или граждански ищец, а пострадала е била втората пешеходка при същото ПТП, то ищцата следва да заплати дължимата се държавна такса за водене на исковото производство по сметка на РС Варна, което ищцата е сторила с последната си молба.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество, чрез процесуалния си представител юрисконсулт А. С. депозира следния отговор на искова молба :

Ответното дружество оспорва изцяло предявената искова претенция за неимуществени вреди - по основание и по размер. Оспорва всички твърдения в исковата молба по основанията на предявената претенция за неимуществени вреди. Оспорва твърденията в

исковата молба, че процесното произшествие настъпило единствено по причина от действията на водача Ц. Д. при управлението на МПС марка „****“ с рег. № ***. В тази връзка, оспорва твърденията за механизъм на процесното произшествие, така както същият е описан в исковата молба, както и че същият се осъществил **само поради нарушение на правилата за движение от страна на водача Д.** Ответникът поддържа твърдението си, че произшествието от 27.10.2020 г. настъпило в причинна връзка от поведението на ищцата С. - като пешеходец, поради извършено нарушение на чл. 113, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗДвП, съгласно които пешеходците преди да навлязат на платното за движение, трябва да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства и да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спират без необходимост на платното за движение. Самостоятелно, **ищцата С. като пешеходец, твърди ответника, че нарушила и задължението си по чл. 114, ал. 1 от ЗДвП**, съгласно която на пешеходците е забранено да навлизат внезапно на платното за движение и да пресичат при ограничена видимост. С оглед на горното поддържа, че ищцата като пешеходец **създава предпоставките** за настъпване на произшествието и станала в **равна степен на поведението на водача**, причина за осъществяването му. Ответника **оспорва твърденията, че поради осъществяване на пътно - транспортно произшествие от 27.10.2020 г., за ищцата Д. Ж. С. настъпили описаните в исковата молба телесни травми и здравословни състояния.** След ПТП ищцата била транспортирана от екип на Център по СПМ до Спешно отделение на МБАЛ - „****“ - Варна и след преглед и изследвания била освободена за дома. Във връзка с предходното, ответникът оспорва твърденията, че получените травматични увреждания били причинили на ищцата множество божи и страдания за непосочен период от време, че не можела да се обслужва самостоятелно и че ищцата била в тежест на свои близки, че се чувствала изключително неспокойна, тревожна и напрегната. Оспорва се и твърдението, че при ищцата възстановяването не било приключило. Изцяло ответника оспорва твърденията, че поради получените телесни увреждания във връзка с настъпилото пътнотранспортно произшествие ищцата да страда от посттравматично стресово разстройство. В тази връзка ответника заявява, че от приложените към исковата молба доказателства липсват данни за проведено лечение, а и данни по какъв начин било установено наличието на същото.

Отделно от изложеното по-горе, ответника оспорва твърденията за настъпили в **причинно-следствена връзка** с механизма на транспортния инцидент неимуществени вреди, за техния **интензитет и проявление**, твърденията за **периода**, през който са търпени, като оспорва и твърдението за настъпване на такива вреди, които да обосновават **размера** на исковата претенция, който ответника определя като изключително завишен, прекомерен, некореспондиращ нито с естеството на травмата, нито с характеристиките на проведеното лечение и срока на възстановяване, нито с липсата на данни за последващо лечение или експес, от което се налагал извод за настъпило в обичайния срок възстановяване, нито с причините и обстоятелствата при осъществяването на произшествието, вкл. и относимата към момента на възникването на ПТП съдебна практика.

Изрично ответника оспорва спрямо ищцата да са били настъпили такива вреди, които да обосновават размера на исковата претенция. Оспорва се претенцията по чл. 432, ал. 1 от Кодекса за застраховането за неимуществени вреди и по размер, като се твърди отново, че размерът е изключително завишен, недължим, заявен в противоречие с принципа за справедливост, проглА. в чл. 52 от ЗЗД. Ответникът счита, че размерът на исковата претенция за неимуществени вреди е изключително завишен, заявен в несъответствие с обективните критерии, включващи се в понятието „справедливост“, принципно указани от Върховен съд и определени като елементи за обезвреда. При определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди, съдът сочи ответника, че следва да извърши преценка на конкретни обстоятелства, определени по относимост от практиката на Върховен съд, с оглед приложение на принципа за справедливост. С оглед твърденията по основаниято на предявената претенция и предвид приложените доказателства, ответникът поддържа, че претендираната от името на ищцата парична сума е в изключително завишен размер, поради което не отговаря на вложения в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД смисъл.

На самостоятелно основание, според ответника исковата сума, претендирана за обезвреда на неимуществени вреди, се явявала недължима и поради **съпричиняване на ищцата** за

настъпване на сочения вредоносен резултат, поради което следвало да бъде приложена разпоредбата на **чл. 51, ал. 2** от Закона за задълженията и договорите.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК е оспорил изцяло и иска за присъждане на лихва по претенцията за неимуществени вреди - като неоснователен, по съображенията за неоснователност на главния иск. Във връзка с изложеното, ответника моли съда да отхвърли предявените от Д. Ж. С. искове, като неоснователни и недоказани. Отделно от изложеното по-горе, изрично в отговора на искова молба ответникът е възразил срещу искането за присъждане в полза на ищцата на направени по делото разноси, в случай, че е заявено искане за освобождаване от заплащане на държавна такса за производството и от разноси, и в случай, че това искане бъде уважено. Възразява срещу искането за присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на ищцата с аргумент от чл. 78, ал. 1 ГПК, като оспорва и размера на претендирания адвокатския хонорар като **прекомерен в случай, че надвишава минималните размери** съгласно Наредба №1/2004г. на ВАС. От своя страна в отговора на искова молба ответника претендира присъждане на съдебно-деловодни разноси, както и юрисконсултско възнаграждение. На последно място в отговора на искова молба ответника е изразил становище по доказателствата и направил доказателствени искания.

В проведеното по делото последно открито съдебно заседание от 04.11.2022 г. ищцата Д. С., представлявана от адв.В. от ВАК, поддържа предявената искова молба, като моли съда да уважи исковете ѝ, по съображенията изложени в писмените бележки изготвени от адв.А. Д. от АК Варна, представени в о.с.з. от адв.В. Ищцата, чрез адв.В. поддържа искането заявено още с исковата молба в полза на ищцата да се присъдят сторените по делото съдебно –деловодни разноси.

В същото съдебно заседание ответникът – застраховател, представляван от адвокат Г. от ВАК поддържа становище за неоснователност и недоказаност на претенцията, като моли съда да остави без уважение същата ведно с присъждане на разностите по делото.

В откритото съдебно заседание единствено адвокат В. е направила възражение с правно основание чл. 78, ал.5 ГПК за прекомерност на претендираното от адвокатско възнаграждение от ответната страна.

СЪДЪТ, въз основа на становищата на страните, на база събраните по делото доказателства, в съответствие с нормите на чл.235 и чл.236 ГПК, приема за установено и доказано по делото от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна, следното:

При така предявения иск, с доклада по делото съдът е разпределил тежестта на доказване между страните, отделил е безспорните факти и обстоятелства.

З а безспорно и не нуждаещо се от доказване между страните съдът е отделил - съществуването на валидно застрахователно правоотношение между ответника - застраховател и Ц. А. Д., водач на МПС марка „**“ с рег. № ***, застрахован при ответника по силата на Застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, на автомобили; че на ищцата не е изплащано обезщетение от ответника; че във връзка с осъществено от Цв.Д. престъпление от общ характер при управлението на л.а. „****“ с рег. № *** е водено и приключено НОХД № 1906/2021 на РС-Варна, на основание чл. 146 ал. 1 т. 4 и т. 5 ГПК.**

Съгласното разпоредбата на чл. 154 ГПК съдът е указал и на двете страни, че всяка една от страните следва да установи и докаже фактите и обстоятелствата, от които черпи за себе си положителни права. **В тежест на ищцата е било възложено** да установи и докаже настъпването на процесното застрахователно събитие; наличието на валидна застраховка Гражданска отговорност между застрахователя и виновния водач, причинил ПТП, действаща по време на застрахователното събитие; механизма на ПТП, причинно - следствената връзка между настъпилото ПТП и неимуществени вреди, описани и в обстоятелствената част на искова и уточнителна молби и петитума на иска; съставянето на протокол за ПТП и уведомяването на органите на КАТ Варна, отправянето на искане до застрахователя за заплащане на причинените неимуществени вреди - обезщетение за настъпилото застрахователно събитие; размера на претърпените вреди. В тежест на ищцата съдът е възложил да установи и докаже както размера на

претендираните неимуществени вреди , описани в исковата и уточнителна молба, така и характера и вида на неимуществените вреди, техният интензитет и времетраене. Ищцата е следвало да установи и докаже , че в законоустановения срок е отправила искане за заплащане на застрахователното обезщетение, че ответникът е изпаднал в забава и началната дата от която е изпаднал ответника - застраховател в забава. **В тежест на ответната страна** съдът е възложил да установи и докаже възведените в отговора възражения: неоснователност на иска, завишеността на размера на претенцията, съпричиняването на вредоносния резултат. Ответникът е следвало да установи и докаже твърденията си , че ищцата като пешеходец е нарушила правилата за движение по пътищата, така както се сочи в отговора на искова молба и с това си поведение е допринесла за настъпването на ПТП. В тежест на ответника е било и да установи и докаже също, че поради неоснователност на главния иск е неоснователен и акцесорния за присъждане на законна лихва.

При така разпределената тежест на доказване , на база събраните по делото писмени доказателства – представените от ищцата още с исковата молба заверени за вярност с оригинала копия на : Протокол № 125/25.05.2021 г. от проведено открито съдебно заседание по НОХД № 20213110201906/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, 5 състав; Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 1505/27.10.2020 г.; фиш за спешна медицинска помощ от 27.10.2020 г.; лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 13862/27.10.2020 г.; медицинско удостоверение № 1108/2020 г.; известие за доставяне от 17.11.2020 г.; писмена застрахователна претенция от 12.11.2020 г.; уведомление изх.№ 899/17.02.2021 г.; справка - проверка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ ; **съдът приема за безспорно доказано следното :**

С Определение постановено в открито съдебно заседание на 25.05.2021 г., обективизирано в Протокол № 125 ВРС , Пети наказателен състав, по **НОХД № 1906/2021 г.** по описа на ВРС е одобрил постигнатото споразумение между адв. Н. И., като упълномощен защитник на **обвиняемата Ц. А. Д.** и представителя на РП - Варна прокурор Н. П., а на осн. чл.24, ал.3 от НПКе **прекратил наказателното производство** по НОХД № 1906/2021 г. по описа на ВРС, пети състав. Видно от листи 10 и 11 от делото , по силата на постигнатото пред РС Варна споразумение обвиняемата **Ц. А. Д.** се е признала за виновна затова, че: на **27.10.2020 г.** в гр. Варна, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „***“ с рег. № **В 3407 РТ**, нарушила правилата за движение: чл.119 ал.1 от ЗДвП: „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“, чл.119 ал.4 от ЗДвП: „Водачите на завиващите нерелсови пътни превозни средства са длъжни да пропуснат пешеходците.“ и чл.120 ал.1 т.2 от ЗДвП: „Когато преминаването на пешеходците през пешеходната пътека се регулира с пътен светофар или от регулировчик, водачът на пътно превозно средство е длъжен: 2. След подаване на сигнал, който му разрешава преминаването - да пропусне пешеходците, които все още се намират на пешеходната пътека“, и по непредпазливост причинил **средна телесна повреда на С. Я. С.**, изразяваща се в **счупване на лъчевата кост** на дясната предмишница на типично място, което е обусловило трайно затруднение на движението на десния горен крайник за период от около 1.5-2 месеца при благоприятно протичане на оздравителния процес, като деянието е извършено на пешеходна пътека, с което е осъществил състава на **престъпление по чл.343 ал.3 пр. последно, б. „а“ пр.2 вр. чл.343 ар.1 б. „б“ пр.2 вр. чл.342 ал.1 от НК.** За извършеното престъпление от общ характер , при форма на вината пряк умисъл обв.Д. е прела да изтърпи , съгласно одобреното от съда споразумение , на основание чл. 343 ал.3 пр. последно, б. „а“ пр.2 , вр. чл.343 ар.1 б. „б“ пр.2 , вр. чл.342 ал.1, вр. чл.55 ал.1 т.1 от НК **наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ТРИ МЕСЕЦА**, изпълнението, на което на основание чл.66 ал.1 от НК, да бъде отложено с изпитателен срок от **ТРИ ГОДИНИ**. На основание чл.343г вр. чл.37 ал.1 т.7 от НК обв. **Ц. А. Д.** е приела и да изтърпи наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от **ЕДНА ГОДИНА**.

Влязлото в законна сила Споразумение по НОХД № 1906/ 2021 г. по описа на РС Варна, пети наказателен състав има характер на Присъда и е задължително за гражданския съд. От същото е безспорно установено , че на инкриминираната дата **27.10.2020 г.** водачът на л.а. ***

„с рег.№ В 34 07 РТ – Ц. А. Д. нарушавайки правилата за движение по пътищата регламентирани в ЗДвП / цитирани в споразумението / при управление на посоченото МПС е причинила **средна телесна повреда** на пешеходката **С. Я. С.** В производството по НОХД № 1906/ 2021 г. данни за това ищцата по настоящото дело да е пострадала от деянието на Цв.А. Д. - няма , а и ищцата е пояснила, че не е участвала в съдебна фаза на наказателното производство, не е била конституирана като частен обвинител и или граждански ищец, т.к. причинените на ищцата телесни повреди от Цв.А. на Д. С. са били леки телесни по см. на НК .

Безспорно е по делото , че Ц. А. е била в договорно правоотношение с ответника застраховател към дата 27.10.2021 г. ,със сключен валиден договор за застраховка „ГО,, на л.а. „***“ с ДКН *** .

Доказано е по делото въз основа на приложеното на лист 13 –ти заверено за вярност с оригинала копие на **протокол за ПТП с пострадали лица № 1505** (послужил за регистриране на заявителски материал № 411 , образуване на ДП № 411/2021 г.по описа на Сектор ПП ОД МВР Варна , продължило в **съдебна фаза под номер на НОХД № 1906/2021 г.)** , че на **27.10.2020 г. в гр.Варна**, на ул. „***“ , към кръстовището с ул.„***“ , в 13: 50 ч. дежурен ПТП при ОД МВР Варна – П. М. е посетил местопроизшествието , отразил данните за водача на МПС „***“ с рег. № *** , застрахован с полица BG130/120002503061 , при ответника , валидна до 4.9.2021 г.,като е вписано в протокола, че обстоятелствата и причините за ПТП са в процес на изясняване и че са пострадали две лица : 1. С. Я. С. и 2. Д. Ж. С. .

Видно е от приложените на л. 14,15,16 писмени доказателства, че след ПТП ищцата е била прегледана Спешен център при МБАЛ „ *** „- Варна, за което ѝ е издадено **медицинско удостоверение № 1108/2020г.**

Цитираните по-горе писмени доказателства, част от писмения доказателствения материал, както и гласните доказателства – показанията на свидетелите С. Б. и Н. С. (водени от ищцата) и Ц. Д. (допусната до разпит при режим на призоваване в полза на ответника) , съдът анализира в съвкупност и поотделно с изготвените по делото заключения на вещите лица – експерти в областта на автотехниката, съдебната медицина и психиатрия .

От приобщеното по делото на л. 105 – 110 заключение на в.л.инж.Л. М. по допуснатата **съдебно авто-техническа експертиза** се установява,че на дата 27.10.2020г. в гр.Варна Д. Ж. С. и С. Я. С., около 13:30 ч. пресичали ул.„***“ , идвайки от ул. „ *** „, на кръстовището, което свързва двете улици (регулирано със светофарна уредба и пътни знаци) на зелен сигнал за пешеходци и с пътна маркировка за пешеходна пътека. В същия момент л.а. „***“, с рег. № *** , управляван от Ц. А. , извършвайки ляв завой на зелен сигнал, идвайки от ул.„ *** „, включвайки се в ул. „***“ посока ЖП гара . Водачът на л.а. не пропуснал движещите се с предимство пешеходци и ги блъснал. На място на пътно – транспортното произшествие пристигнали екипи на Бърза помощ и бил извършен оглед на ПТП от деж.полицай при Сектор ПП на ОД МВР Варна , а по случая образувано досъдебно производство № 411/ 2020 г. по описа на Сектор ПП при ОД МВР Варна . Този механизъм на ПТП вещото лице Л.М. заключава, че е механизма на ПТП, при който е пострадала ищцата .Според вещото лице именно по травматичните увреждания на ищцата може да се съди, че посоката на движение на пешеходците е била от ул.„***“ ,към ул.*** „, посока пазара.

Втория спорен по делото въпрос е изяснен за съда на база заключението на в.л.М. , дадено в т.2 от САТЕ – Каква е била скоростта на движение на МПС преди ПТП и момента на ПТП, реакциите на водача от момента на настъпване на опасността до сблъсък . За да даде отговор на този въпрос , вещото лице Л.М. е цитира част от показанията на водачката на л.а. *** , разпитана в качество на свидетел – Ц. Д. .Разпитана в качество на свидетел по настоящото гражданско дело Цв.Д. е заявила пред съда : „ *Участвах в ПТП през октомври месец 2020 г. Аз се движих на зелено, тръгнах на ляво, идвах от *** , движих се по „***“ към пазара и там правя ляв завой, защото трябва се прибера за „***“. Първа кола съм, на зелено, оглеждам се, не виждам никой, правя ляв завой и виждам пред мен 2 жени, спирам, но за съжаление късно. Първо, бях в шок, но казвам каквото си спомням, защото мина все пак време. Ударът беше поет от първата жена, за*

която си спомням, че падна на земята, за другата жена нямам спомен да е падала на земята. Спомням си, че спрях, отворих вратата, отидох да помогна на жената, съответно настана суматоха, извикахме Бърза помощ. Аз бях спряла и тръгнах на първа скорост, нямам спомен да съм прехвърлила на втора скорост, но тъй като съм първа кола, няма как да вдигна 50 км/ч. Жените, които пресичаха, идваха срещу мен, късно ги видях, в момента, в който ги виждам, спирам, те също бяха на зелено. Първия момент, в който видях пешеходците, беше моментът, в който спрях. „

Вещото лице е установило, че по делото няма данни за наличие на спирачни следи при процесното ПТП или други находки които да позволят пресмятане на скоростта на движение на МПС преди и в момента на ПТП, което е дало основание на инж.М. да се позове на опита си в подобни ситуации и на опита си като шофьор с 31 годишен стаж, че в дадената ситуация (както и от травмите на пострадалата) скоростта на л.а. е била не по-голяма от 10 -15 км/ч. Показанията на свидетелката (Цв.Д.) за вещото лице М. сочат, че реакцията ѝ е била в момента, когато тя е възприела опасността и едновременно с това е настъпил сблъсък.

На трето място вещото лице М. е дало заключение, че технически възможността за предотвратяване на ПТП в дадения случай, при липсата на повече данни по делото, е била водачът на л.а. „***“ да спре пред пешеходната пътека и да потегли, когато няма пешеходци. В т. 7 от САТЕ в.л. заключава, че техническата възможност на пешехода да предотврати настъпването на ПТП е да не предприема пресичане на кръстовището, независимо от зеления сигнал до преминаване на всички превозни средства.

Отделно от заключението на автоексперта Л.М., по делото е депозирано и приобщено на листи от 111 – 120 заключението на вещите лица д-р В.Д. и д-р К.К. по допусната **комплексна съдебно – медицинска експертиза**.

Цитирайки показанията на разпитаните по делото свидетели, както и медицинската документация : 1. **Медицинско удостоверение № 1108/2020г.**, издадено от д-р Д. Д. в отделение Съдебна медицина при МБАЛ “ ***- Варна „ на 3.11.2020 г. на името на Д. Ж. С. ЕГН ***** , в което е посочено : „ Предварителни данни : На 27.10.2020 във времето между 13:00 – 13:30 ч., на пешеходна пътека ...е претърпяла ПТП – блъсната от лек автомобил „ , вещите лица по КСМЕ са установили, че ищцата е била транспортирана от екип на ЦСМП до Спешен център при МБАЛ „***“ – Варна, където са били проведени клинични прегледи, образни изследвания, и установено : контузия на дясна тазобедрена става. Обективно : При палпация в областта на дясна тазобедрена става се установява болезненост засилваща се при движение и сядане. На около 5 -6 см под тази област се установява мораво кръвонасядане с неправилна форма и диаметър около 8 см., не се установяват други травматични увреждания. Заключение : Касае се за контузия на дясна тазобедрена става, кръвонасядане по дясно бедро. Описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди тъпи предмети, респективно при удар на лек автомобил в посока отляво надясно, последващо падане и удар на десния крайник в подлежащата настилка, биха могли да бъдат получени по указаните време и начин. В своята съвкупност са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота „ . 2. **Фийш за спешна медицинска помощ от 27.10.2020 г. и 3. Лист за преглед в спешно отделение № 13862/27.10.2020 г.**

При тези обективни данни по делото, вещите лица дават заключенията :

Ищцата, към проведения ѝ на 3.11.2022 г. преглед е била на 67 г., като са установени следните травматични увреждания : **контузия на дясна тазобедрена става, кръвонасядане по дясно бедро с диаметър около 8 см.** Установените увреждания по своята характеристика се възстановявали за период от 2-3 седмици след получаването ѝ м. Същите не изисквали каквото и да е лечение и такова не било отразено да е изписвано в приложените първични медицински документи. Вещите лица са посочили в отговора на първи въпрос на КСМЕ, че е възможно през първите няколко дни след травмата пострадалата да е изпитвала известни болки при движение, които да е потискала с обичайни болкоуспокояващи медикаменти. „

На второ място КСМЕ дава ясният отговор, че получените травми **не налагат каквато и да е оперативна намеса**. На трето място според вещите лица естеството на уврежданията на Д. Ж.

не предполага промени в обичайното здравословно състояние , което да бъде свързано с получените травми.

Последния, четвърти въпрос по КМСЕ дава отговори на спорните по делото въпроси свързани с психологичното състояние на ищцата . Според констативно съобразителната част на заключението на психиатъра д-р К., психичното състояние на Д. Ж. след момента на ПТП –то определя ищцата както : тревожна, с вегетативна симптоматика – колебания на кръвна захар и на стойностите на кръвно налягане , наложили корекция от ОПЛ на терапията и прибавяне на Алора за снемане на напрежението и облекчаване на болката в крака с Арника . При освидетелстването на ищцата, вещото лице д-р К. сочи, че ищцата приема медикаментозна терапия , осигуряваща й стабилно психично състояние. Психологичния статус на ищцата към момента на освидетелстването е описан от в. л. д - р К. по следния начин : „Психомоторно напрегната , установява и поддържа добър словесен контакт. Ориентирана цялостно . Няма данни разстройства във възприятно – представната дейност. Правилен мисловен процес по скорост и строеж , в съдържанието на свръх ценно разработване на житейски и „ здравословни „ проблеми свързани с ПТП- то . Емоционално леко тревожна , с изживяване на ПТП. Към настоящия момент при Д. Ж. се диагностира в ситуации на фрустрация намален фрустрационен толеранс , волево – намалена устойчивост, нерешителност , памет и интелект –без патологични отклонения . „ Въз основа на така посоченото по-горе, д-р К. приема, че **към момента ищцата е фиксирана върху „ соматичното си здраве „ – болен и непълноценен човек , станала пасивна, колебаеща се , с намалена волева активност , със затруднена социална адаптация .** Към момента на освидетелстването на ищцата, според д-р К. , при ищцата се диагностицира **Разстройство в адаптацията – леко изразени клинични симптоми на Генерализирана тревожност – Ф.41.0.** Продължителността и интензитета на емоциите : означава, че психиката се обхваща от една емоция за определен период от време и тя въздейства с определена сила върху когнитивното , емоционално и социално функциониране – цялостното поведение. Генерализираната тревожност, обяснява в.л., че обикновено се свързва с хроничен стрес, породен от околната среда. Генерализираната тревожност, сочи в.л. ,че е променливо протичане , като се наблюдават тенденции към флукуиране – изостряне на симптомите и стихване – и с терапия и без терапия , или хронифициране .Изяснява се от заключението на в.л. д-р К., че до момента ищцата не е търсила специализирана психиатрична помощ, не приема специфично лечение за лечение на тревожното си разстройство .

По същество заключението на в.л. психиатър е , че Д. Ж. има **разстройство в адаптацията –Генерализирана тревожност - Ф. 41.0 , което и към момента й създава психологичен дискомфорт в ежедневието й .**

Освен цитираните по – горе писмени доказателства и заключенията на вещите лица по допуснатите експертизи , по делото са събрани и гласни доказателства.

От показанията на допуснатия до разпит при режим на призоваване в полза на ответника свидетел – св. **Ц. Д. / л. 83 – гръб и л.- 84 –ти** поделото / се установява несъмнено, че Цв.Д. при управление на л.а. *******, застрахован при ответника на посочената от ищцата дата и място е предизвикала процесното ПТП, т.к. не е видяла пресичащите на зелен сигнал две пешеходки, като при удара между МПС и пешеходките първата е понесла по- тежки травми имащи хакер на средна телесна повреда, а втората – ищцата е получила лека телесна повреда . Показанията на св.Д. съдът кредитира изцяло като обективни и преки и кореспондиращи със всички останали събрани по делото доказателства . От показанията на св.Д. става ясно ,че момента в който св.Д. е възприела пешеходките е настъпило и ПТП- то , без да има и индиции затова една от двете пешеходки по какъвто и да е начин да е спомогнала за възникване на произшествието .

От показанията на свидетелите водени от ищцата , разпитани в същото открито съдебно заседание на 25.03.2022 г. / л. 82 гръб и л. 83 от делото/ се установяват вида и характера на причинените на ищцата неимуществени вреди в резултат на виновно причиненото от Цв.Д. ПТП. Разпитан в качество на свидетел С. Б. – внук на ищцата обяснява пред съда ,че баба му през м. октомври 2020 г. участвала в ПТП , като към него момент той живеел при нея . Св.Б. твърди, че знае от баба си за станалото ПТП, като описва начина по който се е случило, така както и ищцата е твърдяла в исковата си молба а и в. л. М. е установило.Свидетелят Б. твърди, че той след ПТП – то

се е грижил за баба си, т.к. след произшествието изпитвала дискомфорт когато се опитва да става да сяда и дори да си върши работата, понеже нейната работа била свързана с това да седи , за да работи . В началото ищцата, след ПТП- то като се прибрала в къщи не искала да разкаже нищо, но после разказала и обяснила , че имала болка в дясната част на тялото, в областта на таза , като цяло изпитвала затруднения доста време , да спи най –вече , защото като се обърнала на една страна просто не можела да спи.Тогава ищцата не работела, налагало се внука ѝ да върши всичко – да ходи до магазин , да купува лекарства и т.н.

На конкретно поставени от съда въпроси свидетелят Б. е отговорил, че след инцидента , когато излизал с баба си и когато са на кръстовище ,баба му била неспокойна – много по – предпазлива , оглеждала се повече от преди .По принцип , твърди свидетелят , че баба му не трудно подвижна, като характер – милозлива, няма свойство да се оплаква от малозначителни неща, до този случай не се оплаквала от трудности при ставане и лягане , а след ПТП –то свидетелят се грижел за нея, т.к. имали и други роднини, по някои от тях работели на повече от две места . В заключение свидетелят след като е обяснил,че баба му използвала мехлеми за мазане и успокояващи лекарства , свидетелят сочи че баба му сега е по-добре, но все още изпитва страх да пресича.

В идентичен смисъл са и показанията на св.Н. С. – дъщеря на ищцата. Изяснява се от показанията на св.С., че след инцидента ,както на нея, така и на сестра ѝ ищцата не е искала да сподели какво точно е станало.Свидетелката описва синините по ударената част от тялото на майка си и сочи, че по физиономията на майка си съди , че изпитва болки при сядане и ставане .Сега ищцата се движела сама, поболявало я като седне , излизала , движела се сама , но я било страх да не я удари някой.Всъщност това било третия път за ищцата, защото имало два случая, при които шофьорите , пак така , на зелено с клаксоните си сигнализирали, но по някаква чиста случайност тогава не била ударена , а третия път – вече била ударена .За приятелката на ищцата с която били заедно свидетелката сочи че тогава двете жени били на разходка на пазара, пресичали на делено , когато л.а. ***, каран от млада жена ги ударил.По – големият удар понесла приятелката на ищцата, когато и двете били на зелен сигнал на кръстовището, приятелката на ищцата от удара изхвъркнала напред , а ищцата от удара изхвъркнала към тротоара , след това хората извикали линейка, момичето излязло , ходили в спешния център, но всички тези подробности свидетелката разбрала вечерта от сина си , когато се обадила , т.к .ищцата ги прикривала от дъщерите си – да не ги притеснява .

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните ПРАВНИ ИЗВОДИ :

Предявените от ищцата Д. Ж. С. против ответника застраховател осъдителни искиове с правно осн. чл. 432 ,ал.1 КЗ и чл. 86, ал.1 ЗЗД съдът намира за процесуално допустими, доказани и по основание и размер, като излага следните мотиви :

Съгласно нормата на чл.432, ал.1 от КЗ (нов) увреденото лице може да предяви пряк иск, срещу застрахователя, по застраховка „Гражданска отговорност“ на причинителя на вредата. В разпоредбата на чл.429, ал.1 от КЗ изрично е регламентирано , че застрахователят по договора за застраховка „ Гражданска отговорност“ се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума, отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие. За успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя, в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между увредилото го лице и ответника; настъпило увреждане, причинено от виновно и противоправно деяние, от страна на застрахования; причинна връзка между деянието и вредоносния резултат; както и вида и размера на претърпените вреди.

Посочено бе и по-горе , че с доклада по делото съдът е отделил безспорните факти и обстоятелства , а именно не е спорно по делото, че между собственика на л.а. „*** „ ДКН *** и ответното дружество е сключена застраховка „Гражданска отговорност“, която към датата на процесното ПТП е покривала отговорността на водача, който е ползвал автомобила на законно

основание. Наред с това са налице и елементите от фактическия състав по чл.45 от ЗЗД по отношение на лицето ползващо се от клаузите на застраховка „ГО“, а именно извършено виновно противоправно деяние, причинна връзка между деянието и вредоносния резултат-увреждане на здравето на ищцата в резултат от пътнотранспортно произшествие настъпило на 27.10.2020 г.

Последните обстоятелства, са установени с влязъл в сила на 05.06.2021г. съдебен акт, постановен в производство по НОХД № 1906/2021 г. на РС Варна, V – ти наказателен състав, с който водача на л.а.*** ДКН *** е признат за виновен в нарушение на ЗДв.П, затова, че е причинил средна телесна повреда на лицето С. Я. С., Установеното с протокол № 125/25.5.2021 г. горесцитираното наказателно дело на основание чл.300 от ГПК, е задължително за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието. Фактът, че за осъществено съставомерно деяние по чл. 343, ал.3 ,пр. последно, б. „ а“ , пр.2, вр. чл. 343 , ал.1 , б.„ б“ ,пр.2 , вр. чл. 342 , ал.1 НК Ц. А. Д. се е признала за виновна и приела да изтърпи наказание съгласно одобреното от съда споразумение, мотивира съда да изведе извод, че споразумението обективизирано в протокол № 125 / 25.5.2021 г. доказва по несъмнен начин твърдението на ищцата, че на посочената дата и място Цв.Д. като водач на л.а. *** с ДКН *** е нарушила правилата за движение по пътищата / вписани и в диспозитива на споразумението / и виновно причинила средна телесна повреда на лицето С. Я. С. . Този факт съдът приема за безспорно доказан въз основа на одобреното от ВРС споразумение с което е и прекратено наказателното производство.

Доказано е по делото, че ищцата не е имала качество пострадал в производството по НОХД № 1906/2021 г. по описа на РС Варна, т.к. телесните повреди които е получила същата са били леки по см. на НК. Ето защо , сравнителния анализ на всички събрани по делото доказателства, вкл. и показанията на водача на л.а. „*** „ св.Цв. Д. , мотивират съда да приеме за доказано твърдението на ищцата, че на 27.10.2020 г. при същото ПТП , за което Цв.Д. е приела да изтърпи наказание по НОХД № 1906/2021 г., е пострадала не само Ст.С., но и ищцата Д. Ж. С.. Механизма на ПТП е ясно очертан от вещото лице М. в САТЕ, възприет напълно и от съда , кореспондиращ и с писмените доказателства, представени от ищцата , както и със заключението на вещите лица по КСМЕ .

Именно от заключението на вещото лице М. се установява, че ищцата като пешеходка , която е пресичала кръстовище на зелен за пешеходците сигнал е могла да предотврати ПТП ако не е пресичала пътното платно. Този факт съдът намира за достатъчно показателен затова има ли вина за ПТП- то ищцата и спомогнала ли е за настъпване на вредоносния резултат, като отговорите и на двата въпроса са отрицателни , а възраженията на ответника в същия смисъл – неоснователни.

Съдът кредитира напълно и изцяло заключението на в.л.М., независимо от оспорванията направени от ответника, т.к. САТЕ е изготвена на база всички събрани по делото доказателства и въз основа на специалните знания на автоексперта и кореспондира с целия доказателствен материал по делото .

От заключението на вещите лица д-р Д. и д-р К. по назначената Комплексна Съдебно-медицинска експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, се установява, че настъпилите в резултат от инцидента травми, се изразяват в контузия на дясната тазобедрена става на ищцата Д. Ж. С. и кръвонасядане по дясно бедро с диаметър около 8 см., обусловили временно разстройство на здравето Според в.л. възстановителният период по отношение на въпросните травми, е с продължителност 2 -3 седмици след получаването ѝм.

От показанията на свидетелката С. /дъщеря на ищцата/, както и от показанията на св. Б. / внук на ищцата /, които съдът цени при условията чл.172 от ГПК с възможната ѝм заинтересованост, се установява, че възстановяването на ищцата от физическите травми, претърпени в резултат от процесното ПТП, е продължило сравнително кратко – около 2 месеца, но психическите травми не са отшумели и понастоящем. Според свидетелите през целия период на физическо възстановяване, ищцата е имала нужда от чужда помощ за задоволяване на ежедневните си нужди, а такива е полагал внукът ѝ. Свидетелите С. и Б. независимо един от друг дават показания пред съда , от които се установява, че след инцидента от 27.10.2020 г. ищцата се е променила – станала предпазлива, изпитвала страх от пресичане , оглеждала се повече от преди .

С оглед горното, съдът намира, че ищцата е провела пълно и главно доказване и

предявения иск с правно осн.чл.432 ГПК е доказан по основание .

Спорен по делото и въпроса ако се дължи обезщетение на ищцата в какъв размер следва да е то. Размерът на дължимо се обезщетение за неимуществени вреди следва да съобразен с претърпените вреди. Според кореспондиращото си съдържание на гласните доказателства и заключението на Комплексната СМЕ съдът извежда извода , че претърпените телесни увреждания от ищцата не могат да бъдат отделени от психологичните промени , настъпили в съзнанието и променили ритъма и начина ѝ на живот. Цената на иска определена от ищцата като сбор от обезщетения за неимуществени вреди – за нанесените физически и психически увреждания , за съда не може да бъде разделена на две отделни части, т.к. болките и страданията имат както физиологична проява , така и психо – емоционална, а и трудно би могло да се определи поотделно обезщетение . Действително на база събраните доказателства и най –вече заключението на вещите лица по КСМЕ, съдът приема, че интензивността на болковия синдром у ищцата е отшумял максимум до два месеца след ПТП- то, като за овладяването му ищцата е приемала предписани от ОПЛ медикаменти на билкова основа, без да потърси специализирана психиатрична помощ . Именно от показанията на св.Б. се установява, че в началото , след инцидента, когато ищцата се е възстановявала в период до около два месеца е търпяла по –интензивни болки и страдания , не е можела да спи, разчитала е и ползвала помощта на внука си –св.Б. , в ежедневието . Фактът, че контузията на дясната тазобедрена ставна не се нуждаела от друго освен консервативно лечение и че контузията е отшумяла сравнително бързо не означава, че ищцата и сега не изпитва болки и страдания. Нещо повече – заключението на д-р К. затова, че ищцата е развила Генерализирана тревожност , разстройство в адаптацията, че ищцата и сега е фиксирана върху „ соматичното си здраве – болен и непълноценен човек „, пасивна, колебаеща се, с намалена волева активност и затруднена социална адаптация , мотивира съда да изведе извод, че от процесното ПТП са настъпили и трайни негативни промени в психичното здраве на ищцата, която е загубила своята самостоятелност, променила начина си на живот , във възраст над 60 години .

По изложените съображения, като съобрази възрастта на ищцата, броя , вида , характера на уврежданията, периода, през който същите са предизвиквали негативни психически и физически преживявания, както и остатъчния дискомфорт и психична обремененост, съдът счита, че за репарирание на претърпените от пострадалата неимуществени вреди, е необходима сумата от общо 9 000лв

За да определи този размер на обезщетение на неимуществените вреди, съдът се ръководи и нормата на **чл. 52 33Д** , понятието „ справедливост „, задължителната съдебната практика - **т.11 от ППВС № 4/1968 г.** , редицата постановени съдебни актове от ВКС по реда на чл.290 ГПК, в аналогични казуси , като например : **Решение № 31 / 2.3.2021 г. на ВКС Второ т.о., по т. д. № 2962/2019 г. с докладчик съдията Б.Балевски, Решение № 93 /27.11.2020 г. на ВКС Първо т.о. , по т.д. № 2013/2019 г . с докладчик съдията Р.Божилова** , отчитайки и конкретиката на настоящия казус .

Ето защо и тъй като по делото не се доказват правоизключачите възражения на ответника – застраховател , както за вина на ищцата, така и за съпричиняване, съдът приема, че искът на ищцата не е завишен по размер , а напротив сума от 8200 лв. общо за всички претендирани и претърпени вреди е адекватна и справедлива на травмите , нанесени на ищцата . С оглед горното и съдът уважава изцяло предявения главен осъдителен иск като доказан и по основание и по размер .

По отношение на претенцията за присъждане на **законна лихва** , считано от датата на застрахователното събитие – 27.10.2020 г., съдът намира ,че тази акцесорна претенция не може да бъде уважена по начина, по който е заявена. Съгласно чл. 432, ал. 1 КЗ, отговорността на застрахователя е обусловена от отговорността на прекия причинител на увреждането. При задължение от непозволено увреждане, деликвентът се смята в забава и без покана и дължи лихва от деня на увреждането (чл. 84, ал. 3 33Д). **Разпоредбите на новия КЗ (в сила от 01.01.2016г.), обаче, предвиждат, че застрахователят дължи лихва за забава от един по- късен момент.** Съгласно чл. 497, ал. 1 , т. 1 и т. 2 КЗ, застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от по-ранната от двете дати : 1. изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3; 2. изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 освен в случаите, когато

увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3. Видно от л. 17 – ти застрахователят – ответник е бил уведомен за настъпилото застрахователно събитие на дата **17.11.2020 г.**, поради което и от тази дата ответникът – застраховател дължи лихва за забава. Искането на ищцата за присъждане на законна лихва за периода от деликта 27.10.2020 г. до 17.11.2022 г. следва да бъде оставено без уважение.

На последно място, съгласно нормите на чл. 81 и чл. 78 ГПК съдът дължи произнасяне по въпроса за отговорността за разноски. С оглед изхода на спора и съгласно нормата на чл. 78, ал. 1 ГПК сторените от ищцата съдебно – деловодни разноски следва да й се присъдят. Видно от лист 104 –ти – в списъка за разноски ищцата е посочила три разхода, които са реално сторени по делото: сумата от 328 лв. за заплатена държавна такса, сумата от 400 лв. депозит за експертиза, сумата от 800 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение в брой – общо сумата от 1528 лв. (хиляда петстотин двадесет и осем лева). Сторените от ищцата разноски съдът присъжда в пълен размер.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответното дружество ЗАД „Д. Ж. И. З.“, със седалище и адрес на управление: ***, ЕИК ***, представлявано от Б. Г. И. и Р. В. М. **ДА ЗАПЛАТИ на ищцата Д. Ж. С., ЕГН *****, с адрес: ***, СУМАТА от общо 8 200,00 лв. (осем хиляди и двеста лева) – обезщетение за претърпени от ищцата неимуществени вреди** - причинените на ищцата болки и страдания изразяващи се в *телесни повреди* - контузия на дясната тазобедрена става и кръвонасядания по дясното бедро и в *психични проблеми* - причинените й негативни психически преживявания и състояние на емоционален стрес, получени от ищцата като пострадала при ПТП при преминаване през пешеходната пътека на **27.10.2020 г.** около 13:30 ч. в гр. Варна на кръстовището на ул. „****“ и ул. „****“, която от сблъсъка с лек автомобил „****“ с рег. № ***, управляван от Ц. А. Д., ЕГН *****, получава контузия на дясната тазобедрена става и кръвонасядания по дясното бедро, който лек автомобил „****“ с рег. № *** е застрахован по задължителна застраховка „гражданска отговорност“, със застрахователна полица №BG130/120002503061 със срок на валидност 04.09.2021 г., **ведно със законната лихва** върху исковата сума от 8200 лв., **считано от 17.11.2020 г.**, до окончателното изплащане на сумата, **на основание чл. 432 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно искането на ищцата Д. Ж. С., ЕГН *****, с адрес: ***, против ответното дружество ЗАД „Д. Ж. И. З.“, със седалище и адрес на управление: ***, ЕИК ***, представлявано от Б. Г. И. и Р. В. М., **в ЧАСТТА** в която се желае присъждане на законна лихва върху исковата сума, считано от дата **27.10.2020 г. до 16.11.2020 г. вкл.**, на осн. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 127, ал. 4 ГПК присъденото парично обезщетение може да бъде изплатено на ищцата по посочения в исковата молба начин – по банков път, по банкова сметка съгл. чл. 39 ЗА, водена при *** ЕАД, IBAN- ***, BIC -*** - титуляр -А. Х. Д..

ОСЪЖДА ЗАД „Д. Ж. И. З.“, със седалище и адрес на управление: ***, ЕИК ***,

представлявано от Б. Г. И. и Р. В. М. **ДА ЗАПЛАТИ** на **ищцата Д. Ж. С.**, ЕГН *********, с адрес: ***** СУМАТА от общо 1528,00 лв.** (хиляда петстотин двадесет и осем лева) – сторените от ищцата пред настоящата инстанция съдебно – деловодни разноски , **на основание чл. 78 , ал.1 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Окръжен съд Варна в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните по делото чрез процесуалните ѝм представители .

Съдия при Районен съд – Варна: _____